

Brútháll

Heyr nú hallr,
Brútháll hestr hét,
kvæmi Sleipnr ok sólar.
Fór þá áðr, að Óðinn,
týndi lyklunum sínum at Valhöll,
lýkt sem æsir gera.

Valföðr þá þaular á Vil ok Vé,
uns þeir bera lykla, men bera þeir ei.
Valföðr biðr þá Heimdallr.
„Sjá nú, með þínum augum,
hvar eru lyklarnir mínir?”
Men sjer Heimdallr ei.

Valföðr þá þaulr á Frigg
uns hún vit hafi á lyklum,
er hún þá vit hefr.
„Lyklarnir þínir liggja á
borðstofuborðinu.”
Alas, lyklar ligg þar ei.

Uns Vala inn kemur
ok leggr þann dóm,
lyklarnir skulu
vera innum sólu,
dregnr af Dagr á Skinfax,
uns Valfaðr berst þá strax.

Ríður Óðinn á fund Þór.
„Ek þörf á bryn ok vopn,”
mælir Valfaðr,
„mun ek kljúá sólu,
og finna lyklana mína.”
Þór tekur það til máls.

„Megingjörð mína skalt þú vera,
ok verjast vinda sólu.
Mjöltnir minn skalt þú bera
ok merja sundur sólu,
Járngreipr mínar skalt þú hafa,
ok opna munt þú sólu.”

Ríður Óðinn á fund Iðunnr.
„Verð ek nú að fá vor æsku,
berjast skal ek Dagr ok Sól,
gef mer bit af epli þínu.”
Iðunn tekur það til máls.
„Epli færð þú ok æsku færð þú.”

Ríður Óðinn á bardaga Dags og Sólu.
Flýgr um himna á oktfætta Sleipni.
„Ek skal tak mína lykla nú,”
Skipar Valfaðr fyrir; Dagr er neitar.
„Skalt þú lykla fá, uns einvígi
sigrar,
sólu hef ég á mitt vald.”

Óðinn ok Dagr einvíga,
Valfaðr dregr sverð sitt úr slíðri,
Dagr spennr boga og örvr.
Skot Dags ver Óðinn,
með miklum skildi úr mjötvið,
en sverð Óðins heggr höfuð Dags.
Sleipnr ok Skinfaxi einvíga.
Átta fætr Sleipnis kæfa Skinfaxes,
uns sól stöðvr á stað.

Er Óðinn ok Sleipnr nálgast sólu,
berst hiti uns varmr þeim.
Brátt þeir koma áln frá sólu,
er þá hitinn svo að Sleipnr
hnýgr og líf hans gefst sólu.
Eldar sólu ok líf Sleipnis
getur hest mikinn,
er Brútháll nefnist,
nú er Óðins hestr nýr.

Dregr Óðinn upp Mjölni
ok mölvar sólu í tvennu.
Dregr Óðinn upp Járngreipr
ok sundrar sólu.
Sér þá Óðinn lyklana sína
ok ríður heim á Brúthál.

